

Stöldligan

Det var mest Cesar som berättade.

Asta la bara till några detaljer här och där.

Bea lyssnade lika intresserat som Yngve och rektorn.

– Och det är allt vi vet, slutade Cesar. Jag lovar.

Han kände en tår i ögonvrån.

– Lugn, sa rektorn. Det var jättebra att ni sa som det var.

– Mycket bra, sa Yngve. Och ni är på intet vis misstänkta för gärningen.

Rektorn tittade strängt på honom.

– Förlåt, sa han. Jag är så van att prata så där. Det jag menar är att vi vet att ni inte är inblandade.

Asta pustade ut.

– Vi har nämligen hittat fotspår inne i huset, fortsatte Yngve. Fotspår från någon som har

mycket större fötter än ni. Det kan vara en
stöldliga som härjar. Någon har gjort inbrott på
andra ställen i närheten också.

Alla i rummet slappnade av.

– Minns du att vi brukade leka vid ödehuset?
sa Yngve till rektorn.

– Leka? sa Bea förvånad.

Rektorn skrattade.

– Ja, Yngve och jag är gamla barndomsvänner,
sa hon.

Asta försökte tänka sig Yngve som liten.

Och rektorn. Det var enklare med Yngve. Han såg
lite grann ut som en buspojke när han log.

Men rektorn ...

– Bodde det ingen tant med dotter där då? sa Cesar.

– Nej, sa Yngve. Det stod tomt. Min mamma brukade berätta om någon ... vad hette hon nu då?

– Olivia, sa rektorn. Olivia Kummelstjärna. Men hon var död sedan länge då. Hon var den sista i en rik släkt. Men ingen vet vart deras pengar tog vägen.

– Hade inte Olivia några barn då? envisades Cesar.

– Nej, sa Yngve. Hon hade inga släktingar alls.

– Det sägs att någon av Olivias förfäder hittade Ingjalds skatt, sa rektorn. Antagligen smälte de väl ner guld, helt enkelt.

– Vilket givetvis är väldigt olagligt, påpekade Yngve direkt. Även om man hittar fornfynden på sin egen mark.

– Men det var ju flera hundra år sedan, sa rektorn. De ägde förresten nästan all mark på den tiden. Ända ner till kyrkan.

Då fick Cesar en idé.

– Där jag bor också?

– Ja, jovisst. Dina släktingar köpte säkert er tomt av Olivia själv.

Ännu en pusselbit. Då kunde nyckeln som morfar hittat ha tillhört Olivia Kummelstjärna.

– Men det där med skatten tror jag inte på, sa Yngve. Något av guldets borde ha dykt upp vid det här laget.

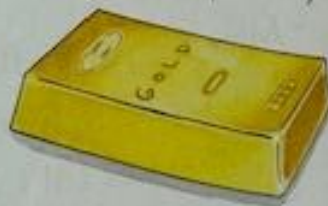
– Det kanske det har, sa rektorn. Minns du inte Vera, nere på Valles verkstad? Hon fick plötsligt en massa pengar för tre–fyra år sedan.

Hon kanske hittade en guldtacka eller två.

– Borde hon inte ha anmält det i så fall? sa Bea. Man får ju inte bara ta fornynd.

Yngve skakade på huvudet.

– Det är det som är det knepiga med guld, sa han. Om det är nedsmält går det inte att avgöra hur gammalt det är. Så en klump med guld är inget fornynd. Det är bara en förmögenhet.

Asta, Bea och Cesar gjorde sig klara att gå.

– Tusen tack för hjälpen, sa Yngve.

– Vi sa ju inget som du kan ha nytta av, sa Cesar.

– Men nu vet jag vilka som var där och slipper jaga efter de vittnena. Och jag vet att tjuven – eller tjuvarna – inte sprang iväg åt ert håll, för då hade ni sett dem.

Precis när barnen skulle stänga dörren, hörde de rektorn fråga Yngve om han ville ha en kopp kaffe.

– Nej tack. Jag måste till Valles verkstad med bilen. Sirenen tjuvar inte tillräckligt högt.